

Kdo je bil Pinkerton?

(Gl. str. 2)

Dve zali dekletki o sebi

(Gl. str. 3)

Na maškaradi

Napisal W. Reese

I

V kotu velike kavarne sta sedela dva mlada gospoda. Pavel Linder je s slastjo srkal dim cigarete in zadovoljno gledal vrvenje na ulici. Rudolf Križnar pa je obračal oknu hrbet in nervozno bobnal po marmorni mizici. Njegov obraz je izdajal slabo voljo.

„Nu, kaj je, Rudolf?“ je napovedal Linder pretrgal molk.

„Ne vem,“ je bil kratek odgovor.

„Pa bi vendarle šel!“

„Da se bom spet jezil, nase in na ves svet — saj vnaprej vem!“

„Zadnje čase si postal velik čudak!“

„Že mogoče!“

„Le pridi! Ta ples je tako rekoč dogodek sezone — maškarada v zaključeni družbi je zmerom nekaj posebnega! Kdo ve, kakšna presenečenja naju še čakajo!“

„Mene gotovo nikaka!“

„Ne bodi no tako dolgočasen, Rudolf! Na vse zadnje boš še rekel, da si je ne želiš videti!“

„Tako nekako!“

„Ne razumem te! Še pred nekaj tedni si kar gorel zanjo —“

„Zdaj me je minilo — dolgočasi me — strašno me dolgočasi!“

„Glej ga no! Tak ni nič več oboževanja vredna, nič več...“

„Da, da, — pravi angel je! Njena deviška sramežljivost, ko stopa ob strani svoje stroge matere, je čudovita; smehlja se kakor svetni-

ca. Tega noben človek dolgo ne vzdrži!“

„Blazen si!“

„Ker od ženske preveč zahtevam — mogoče imaš prav, Pavel. Snoči sem videl Lizo v novi opereti. Kako zapeljiva je bila, koliko ognja je v njej, koliko šarma v sleherni njeni kretnji, koliko koketnosti v sleherni črti njenega obraza. Če bi Astrid imela samo desetino tega, bi me za vse veke priklenila nase.“

„Veš kaj? Pa se z Lizo oženi!“

„Hvala!“ je ogorčeno odvrnil Rudolf. „Ali ne veš, na kako slabem glasu je?“

„Nu, kaj pa bi potem rad?“

„Nič!“ je bil trmast odgovor. „Obeh ni mogoče združiti, in tako me ena odbija, druga pa me na smrt dolgočasi.“

„Zaradi mene greš lahko ščurke lovit — jaz pojdem na ples in bom dvoril lepi Astridi Bergantovi. Nemara se bo dala potolažiti in bo pozabila tebe nezvestnika.“

„Zastran menel!“ je ravnodušno odgovoril Križnar, malomarno stisnil prijatelju roko in čemerno odšel iz kavarne. Linder se je prekanjeno nasmehnil.

„Pa boš vendarle prišel!“ je zamrmral pred se. „Potem boš pa gledal!“

II

„Ne bodi no tako razposajena!“ se je srdila vdova pokojnega sodnega svetnika Berganta nad svojo

hčerjo Astrido, ki se je ogledovala v velikem zrcalu. „Skoraj žal mi je, da sem ti dovolila, da pojdeš v tem drznem kostumu.“

„Kaj ni dražesten, mama?“ je poskakovala Astrid. „Poda se mi kakor noben drugi! Ne veš, kako dobro se počutim v njem! Zdi se mi, kakor bi šele zdaj bila res jaz!“

„Bojim se,“ je vzdihnila mati, „da ne bo nocojšnji večer vsega pokvaril.“

„E, kje neki!“ je objestno vzkliknila Astrid. „Če me ima rad, mi bo to razposajenost že oprostil. Kar povedati ti ne morem, mama, kako se veselim, da se bom vendar že lahko od srca nasmejala in naveselila! Vse vprek bom dražila, da ne bodo vedeli, kje imajo glavo!“

„Astrid, otrok moj, prosim te, premisli si...“

Takrat je zazvonilo. Vstopila je sobarica z drobnim pisemcem in ga izročila Astridi.

„To je od Elze! Le kaj mi piše?“ Astrid je naglo preletela vrstice. In potem je poskočila od veselja. Materin obraz je izražal skoraj obup. „Astrid, če ne boš pametna, dobim še migreno, in potem...“

„Za Boga, mama, samo tega ne! Oh, ti še ne veš, kako srečna sem, da mi ne bo treba paziti na vsak pogled. Ni je dolgočasnejše reči na svetu kakor če moraš venomer igrati leseno, nepristopno damo — pri mojem temperamentu!“

„Tvoj temperament — o, ta mi je prizadejal že dovolj preglavic, in prav zdi se mi, da ti jo bo nocoj za zmerom zagodel! Jutri bodo ljudje rekli: Astrid Bergantova se je

obnašala kakor razposajena licejka! Pokaži pismo! Videti moram, kaj ti piše.“

Astrid je počasi segla v žep.

„Pa me ne boš izdala? Prosim, mamica, ne pokvari mi te šale!“

Mati je preletela drobne vrstice:

„Brat Pavel pripravlja tvojo intrigo. Zanesi se nanj in name! Glavno je, da me bo R. imel za tebe in da boš prav dobre volje!“

Tvoja Elza.“

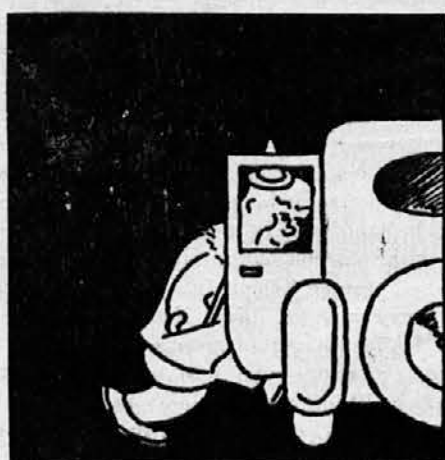
„Še tega je treba!“ je ogorčeno vzdihnila mati. „Prav veselilo bi me, če bi me spet migrena... sveta nebesa, kaj bo še iz tega! In kako sem se zanašala na ta večer! Saj veš, kako rada bi videla, da bi se zaročila z Rudolfom Križnarjem. Poznam njegove nazore o dekletih! Samo tvoja skromnost in rezerviranost ga mičeta. Samo to, zapomni si, Astrid!“

„Saj me ne sme spoznati in me tudi ne bo! Pa čeprav,“ je žalostno dodala, „saj ne morem ničesar pokvariti! Zadnje čase je tako čuden, čisto drugačen — oh, ne smem na to misliti! Ne, mama, tega večera si ne dam pokvariti!“ Energično je vrgla glavo pokonci, obraz se ji je zresnil, okoli njenih svežih ust se je pokazala bolesta črta — tedaj pa ji je pogled obstal v ogledalu in kakor bi trenil, se ji je vrnila dobra volja. Spodaj je taksi že čakal; veselo razburjena je Astrid zdrknila v kočuh, s težkim vzdihom se je stroga mati ogrnila v žametasti plašč, in avto je že odhitel na maškarado. O, ti veseli predpust!

Se nadaljuje na 4. strani

„Domov — pa brži!“

„Hudiča, to je pa naglo šlo!“

Najslavnejši detektivi sveta

Kako se je proslavila „dinastija“ Pinkertonov

Če pridete v Čikagu v neki srednje visok nebotičnik in se popnete z dvigalom v šestnajsto nadstropje, boste tam zagledali na nekih steklenih vratih naslikan trikotnik z velikim očesom v sredi in napisom okoli njega: „We never sleep“ (Mi nikoli ne zatismo oči). In spodaj v kotu drugi napis: Pinkerton Detective Agency.

Čisto preprosto, skoraj skromno. In vendar deluje za temi vrati najslavnejša detektivska agencija sveta.

*

Allan Pinkerton, ustanovitelj te agencije, se je rodil na Škotskem pred kakimi sto leti. Njegova roditelja sta si rekla: „Lep je in močan — dajva ga, da se izuči za sodarja!“

Ko mu je bilo devetnajst let, je bil res prvovrsten sodar. Toda to delo mu ni dišalo, in ker ga je časih tudi rad kako „polomil“ in si nakopal na glavo policijo in oblasti, je nekega dne kratkomalo sklenil, da jo potegne v Ameriko, obljubljen dežel vseh tistih, ki čutijo v sebi nemirno kri.

In res ga kmalu nato zagledamo kot izseljenca na vožnji čez Atlantik. Brez neprilik se je izkrcal v New Yorku in se naselil blizu Čikaga ter nadaljeval svoje rokodelstvo — izdelovanje sodov.

Nekega dne se je ustavil pri njem neki tujec na krasnem konju in ga vprašal, kje stanuje neki Crane.

Kaj je takrat reklo Allanu Pinkertonu, da se godi nekaj posebnega? Zakaj se je splazil za neznanecem in prisluškoval pod odprtim oknom, kaj se neznanec pogovarja s človekom, ki mu je bilo ime Crane?

Naj je že bilo karkoli: mladi Allan je odkril, da sta Crane in neznanec člana velike tolpe za ponarejevanje denarja. Štiri dni nato je stopil s tolpo v „poslovne zveze“, kupil od njih za 1000 dolarjev ponarejenih bankovcev in plačal zanje 200 dolarjev. Dan nato je bila tolpa pod ključem.

To je bilo Pinkertonovo prvo detektivsko delo. Čikaški listi so o njem na dolgo in široko poročali in nekaj mesecev nato je mladega Allana vzela v službo velika železniška družba, da je zasledoval tatove in vlomilce, ki so kradli in vlamljali na železniških postajah in v vlakih.

Toda mladi mož se ni ukvarjal samo s tem poslom. Dan za dnem je dobival nove klijente, in celo čikaška policija se je začela obračati nanj, kadar sama ni mogla več naprej.

Korumpirani detektivi

Takrat so vladale v Ameriki čudne razmere. Detektivov in agencij je bilo dovolj, toda nanje se nihče ni mogel zanesti, ker so bili sami hujši od zločincev, ki so jih preganjali. Tak „privatni detektiv“ je bil na primer neki William Quantrell, ki je nekoč dobil nalog, da izvede preiskavo o nekem zločinu v

Laurenceu. Dični detektiv je vzel s seboj nekaj agentov, pobil z revolverjem 164 popolnoma nedolžnih ljudi in 14 vojakov tamkajšnje garnizije in naposled mesto oplenil in zažgal.

A ta detektiv ni bil edini te vrste, in zato ni čudo, da je ta stan kmalu izgubil ves ugled. Šele Pinkertonu se je posrečilo, da ga je spet rehabilitiral. Svoje prvo delo v velikem slogu je napravil l. 1860. Neka družba se je bila specializirala za prenašanje in dostavljanje gotovine. Pri takem prenosu ji je nekega dne izginila vsota 40.000 dolarjev. Sum je padel na nekega Marona, toda dokazati mu niso mogli ničesar. Poklicali so Pinkertona. Osem mesecev je delal in z njim trinajst njegovih pomočnikov, med njimi 1 ženska. In česar že nihče ni več upal, se je zgodilo: čez osem mesecev se je Pinkerton javil z neizpodbitnimi dokazi o Maronovi krivdi in prinesel družbi od 40.000 ukradenih dolarjev — celih 39.515! Mladi detektiv je na mah zaslovel po vsej Ameriki in njegova karijera je bila zagotovljena.

Vlomilec z vseučiliško diplomo

Predaleč bi nas privedlo, če bi hoteli naštevati vse znamenitejše uspehe Pinkertonove agencije. Le mimogrede naj omenimo, da se je šele Pinkertonu posrečilo zgrabititi genialnega sleparja Pipra, ki je celo mehiškega cesarja Maksimilijana, malo preden so ga revolucionarji ustrelili, „olajšal“ za 2 milijona dolarjev v zlatu. Policija vsega sveta ga je zaman iskala — Pinkerton ga je dobil in spravil pod ključ. Tudi fenomenalni vlomilec blagajn Marc Shineburry — izreden pojav: imel je vseučiliško diplomo in govoril pet jezikov — mu je prišel v pest. Toda ta zločinec je bil tudi edini v vsej tridesetletni Pinkertonovi detektivski karijeri, ki se mu je posrečilo, da se mu je izmuznil iz rok in ga niti slavni detektiv ni več dobil. Odpeljal se je v Evropo, kupil si angleški plemiški naslov in umrl prirodne smrti v postelji.

Čudno dobrodelno društvo

Če se mu je ta lov napol ponesrečil, pa je doživel tem večji uspeh v boju proti irski zločinski družbi „Molly Maghery“. Ta družba je bila prvotno dobrodelno društvo. Ko pa je po državljanski vojni nasto-

pila gospodarska kriza in so tovarne začele odpuščati delavce, so se prizadeti Irce pobunili in napravili v svojem društvu pravcato revolucijo. Neki McCoy, izrazit zločinski tip, je zbral okoli sebe nezadovoljnije in le-ti so ga izvolili za predsednika omenjenega dobrodelnega društva.

In takrat se je začelo.

McCoy in njegovi pajdaši so se lotili „reševanja“ gospodarske krize s tem, da so najprej pobili nekaj nesrečnih poljskih in francoskih rudarjev. O tem se ni dosti govorilo. Trupla so zakopali in stvar je bila pozabljena. Toda zločinci niso ostali na pol pota. Začeli so razbijati pisarne podjetij. Ravnatelji so poklicali na pomoč vojaštvo in postavili straže. Drugo jutro so dobili stražnike mrtve, z razbitimi glavami in noži v rebrih. Čez nekaj dni je počila bomba in ubila predsednika nekega rudarskega podjetja. To je bilo preveč. Zato so brzojavno poklicali Pinkertona na pomoč.

Pinkerton je dolgo premišljal. In naposled je prišel do spoznanja, da bi bilo tu nezmislno uporabiti silo.

„To mora urediti en sam človek,“ je rekel sam pri sebi.

A tega človeka je bilo treba najti. In to ni bilo lahko. Toda Pinkerton je bil dober psiholog. Poklical je k sebi enega svojih najmlajših pomagačev Jamesa McParlanda, majhnega, a močnega Irca, ki je bil pogumen ko lev.

„Sam pojdeš v Pensilvanijo in glej, da si pridobiš zaupanje katerega izmed voditeljev tolpe. Tam ostani tako dolgo, da doznaš vsa imena in vse njihove zločine. Moraš uspeti ali pa — tam ostati!“

McParland je odšel — in uspel. Pa ne brez žrtev.

Popiti je moral toliko slabega whiskyja, tolikokrat se je moral opijaniti z rudarji dvajsetih vasi, da je od tega izgubil lasje in je posledaj moral nositi lasuljo. Iskal je mesece in mesece, preden je kaj odkril, tako nezaupljivi so bili člani društva „Molly Maghery“. Naposled se mu je le posrečilo, da so ga sprejeli med člane, in postal je „body master“ ali po naše narednik. Nekajkrat je le malo manjkalo, da se ni tudi on udeležil „kazenskih ekspedicij“. Rešil se je le s tem, da se je tako opil, da je padel pod mizo.

Škotska varčnost

Ceneje

V Londonu so ustanovili društvo, čigar člani so se enkrat za vselej odkupili, da jim v gostilnah, kavarnah, hotelih itd. ni več treba dajati napitnine.

Tudi nekega škota so povabili, naj bi stopil v društvo.

„Koliko pa to stane?“ je vprašal nezaupno.

„Dvajset dinarjev na leto.“

„Ne, hvala,“ je razočarano odvrnil škot, „pa že rajši še dalje napitnino dajem.“

Muha

Škot pride v krčmo in naroči vrč piva. Natakarkar mu ga prinese, toda v penah zagleda gost mrtvo muho. Oprezno popije pivo skoraj do dna, nato pa pokliče natakarkarja, začne na vse pretege kričati in zabavljati in zahteva nov vrč piva. Natakarkar se opraviči in mu res prinese še en vrč.

Pri drugi mizi sedi tudi neki škot. Z velikim zanimanjem je opazoval prizor pri sosednji mizi, in ko natakarkar odide, se nagne tja in tiho reče:

„Ali bi mi hoteli odstopiti muho?“

Na maškaradi

On: „Ali si poročena, lepa maska?“
Ona: „Menda!“
On: „Zakaj pa tvoj mož ne pleše s teboj?“
Ona: „Pravkar pleše z menoj, dragi Mirko!“

To peklensko življenje pa je obrodilo sad. Po njegovi in samo po njegovi zaslugi so razbojniške voditelje dobili v roke in jih postavili pred sodišče. Nekateri so pobesili, druga pa obsodili v temnico.

Edini, ki je bil Pinkertonu kos

Edini človek, ki se je vse svoje življenje rogal naporom Pinkertonove agencije, da bi ga dobila v roke, je bil Little Adam Worth, cesar zločincev, kakor so mu rekli.

Ta človek je bil celo Pinkertonu nedosegljiv.

Delal ni nič: pač — delal je načrte, po katerih so člani njegove tolpe izvrševali zločine. Pa tudi drugi; zakaj k njemu so hodili vlomilci, tatovi, ponarejevalci itd. z vsega sveta po nasvet.

„Prosim, gospod Worth: tu in tu bi se dal napraviti dober posel. Kako naj napravim?“

„Vrnite se drugi teden,“ je odgovoril Worth. „Takrat vam povem.“

In Worth je tako zaslužil 50% plena...

Samo enkrat v življenju je Worth tudi sam nekaj ukradel. Šel je v londonski muzej in izmaknil milijon frankov vredno sliko Gainsborougha in nato poslal policiji tole pismo:

„Jaz, Adam Worth, sem ukradel portret devonshirske vojvodinje. Če me boste preganjali, bom sliko uničil.“

Pet in dvajset let je nosil to sliko s seboj v cinkastem toku. Ne Scotland Yard, ne pariška policija, ne Pinkerton mu niso mogli do živega. Zato so mu naposled ponudili odkupnino zanj. Worth je pristal in... zapustil svojim sorodnikom 5 milijone frankov.

*

A to je bil, kakor smo rekli, edini primer, da Pinkerton ni mogel izvršiti svoje naloge. Koliko pa je drugih, nešteti uspehov, ki se med njimi ta neuspeh popolnoma izgubi!

Ko je Allan umrl, mu je nasledil sin Robert, in po Robertovi smrti njegov sin, Allanov vnuk William. Danes vodi to edinstveno podjetje spet Allan, potomec mlajše veje Pinkertonov, in agencija bo gotovo še dolgo delovala v prid človeštvu in strah zločincem, zakaj

The Pinkertons never sleep!

Naša anketa

Dve zali dekletki o sebi

V prihodnjih številkah začnemo prinašati tudi razgovore z dekletki z dežele, ki si same služijo kruh

Sabina Boletova

Gdč. Sabina Boletova je v službi — na ljubljanskem konservatoriju, in sicer v službi — solopetja, klavirja itd. Torej ne spada v našo anketo o dekletih, ki si sama služijo kruh?! Le počasi, dragi čitalec, res je, da „služba na konservatoriju“ pomaga do kruha drugim, ne pa službujočemu (temu cuka denarce iz žepa), toda gdč. Sabina Boletova je originalna slovenska „selfmade-lady“ kljub temu, Zakaj? Kako?

Ko je gdč. Sabina dovršila malo maturo, je silila in silila na konservatorij. Vsi učitelji in učiteljice so ji že tedaj prerokovali karijero v pevski umetnosti. Že govori tako kakor bi slavček peč, kaj šele poje! Sicer je pa v njeni družini ta talent podedovan. Njen očka ji je pa kot moder in izkušen mož pojasnil: „Sabina moja, prav rad te imam, toda kruh, ki bi ti ga morda nekoč rezala umetnost, je težak in

grenak. Poslušaj me, bodi pametna in poprimi se resnega dela!“

Gdč. Sabina je očeta ubogala. Ker je imela tudi za trgovino veselje kakor za petje in godbo, je šla v trgovino — za „lerpoba“. Čisto tako, kakor je bilo z gdč. Tilči Geyerjevo. Ta je morala začeti svojo karijero tudi z „lerpobovstvom“. Ko je bila gdč. Sabina majhna punčka, je že rada prodajala otrokom sol (prah), čokolado (skorje kruha, ki jih je našla doma v miznici) itd.

Tam pod Peco nekje je dovršila svojo trdo šolo kot učenka v trgovini. Pravi, da je bilo časih tako hudo, da so ji tekale solze ko lešniki debele. Dve leti je nato preživela v Mariboru. Tu se je že lahko posvetila tudi svoji najljubši zabavi — petju in godbi. Bila je učenka prof. Mirka in vneta članica Glasbene Matice itd.

Lani je pa rekla očetu, da bi že bil čas, da se resno loti petja in godbe. Tako je postala iz trgovske pomočnice čez noč — konservatoristka. Sprejemni izpit je napravila z odličnim uspehom. Njeni učitelji (prof. Hubad in drugi) jo zelo obrajtajo.

Ko sem jo vprašal, ali je srečna, je pokazala na prsi in odgovorila: „Kar je pa tu notri, nihče ne zve!“ Razvedri se s knjigami in s petjem ter godbo. To dvoje je za njo namreč — razvedrilo. Zakaj za njo delo ni sramota, je sploh nisem vprašal, ker je pokazala s svojo dosežanjo delavsko karijero, da se dela ne sramuje. Ko sem pa namignil na njene želje, hrepenjenja in mnenje o enakopravnosti, je rekla, da je enakopravnost z moškimi — nezmišl. To je rekla ona, ki bi jo človek po videzu sodeč štel med najbolj emancipirana slovenska dekleta. Pa je res tako. Le mi, ki sodimo, se moramo potrkati na prsa. Dekle, ki je tako živahno, tako prekipevajoče življenja kakor je gdč. Sabina, je kljub temu — nežno čuteča, prava ženska z „večno ženskostjo“ v duši in srcu. Čeprav je prav gotovo ena izmed najbolj živahnih, pogumnih in družabnih slovenskih deklet!

Tito

Pavlica Jenkova

Lepa postavica, srčkan, zmeraj se smehljajoč obrazek in dvoje lepih oči — to je gospodična Pavlica. Pa saj jo lahko sami vidite, če stopite mimogrede v Bonačevo trgovino s papirjem.

Prosil sem jo, da bi mi kaj povedala za „Romanovo“ anketo. Sprva se je branila, pa sem jo le pregovoril. Pa sva pokramljala v Petričkovi slaščičarni. Tam pri tortah in drugih dobrotah se prav prijetno govori.

Da veste — s svojim delom je zadovoljna. Kako malo jih je da-

nes! Pa saj delo ni vse: kadar ima kaj časa, se smuča — seveda le pozimi — pridno telovadi in na odru igra. Že kot otrok je igrala v Snegulčici in drugih mladinskih igrah. Zdaj pa seveda v bolj resnih... Ko

je hodila še v šolo, bi bila rada šla na konservatorij, pa ni šlo. Težko je, če si mora človek služiti kruh...

Pravi, da je srečna, kadar je lahko sama zase. Drugače se mi je zdela malce nezaupljiva. Na moške je huda. „Sama ljubeznivost jih je; če jih pa človek bolj natanko pogleda, so pa čisto drugačni.“ (Med nami povedano — prav ima!) Le z nečim je zadovoljna. S svojim lastnim temperamentom. Če je zdajle žalostna, je trenutek nato lahko spet vesela.

„O enakopravnosti moških in žensk bom pa kar tiho.“ mi je rekla.

„In o svojih sanjah? Vsaka gospodična sanja o mirnem domu, o možičku...“

„Jaz ne!“ (Oho, kaj res ne, gospodična Pavlica?) „In s sanjami je takole: dokler jih človek preživlja v sebi, so lepe. Kadar pa jih komu odkrije, je njihove lepote konec...“

B. R.

V prihodnjih številkah priobčimo popise nekaterih gospodičen z dežele. Nekatere so se že odzvale našemu vabilu, druge, ki še ne vedo, kaj jim je treba storiti za sodelovanje v tej naši zanimivi anketi, pa prosimo, naj se nam javijo, nakar jim pismeno pojasnimo vse potrebno. Slike čistih gospodičen, ki jih priobčimo, vrnemo nepoškodovane. Ne pozabite priložiti znamke za odgovor!

našimi očmi, stari običaji in navade so nam postali smešni, in dostikrat ima človek občutek, da se vse okoli njega podira. Kako bi ostal v tem razpadanju zakon nedotaknjen!

Na sodnji v Ljubljani je lani zahtevalo ločitev zakona 168 zakoncev. Tožbe za ločitev je vložilo več moških ko žensk. Sodniki so pa s sodbo ločili le 18 zakonov. 11 zakonov pa se je razšlo po sporazumu obeh polovic.

Vsili se vprašanje o vzrokih ločitev. 11 zakonov se je ločilo v sporazumu obeh drugov. Značaji teh zakoncev so bili taki, da se nikakor niso spravili v sklad za znosno zakonsko življenje. V ostalih 18 ločenih zakonih je bil vzrok ločitve kaj različen: mož je zanemar-

jal ženo in otroke, pijačeval je, živel razvratno življenje z drugimi ženskami, ženo tako nerodno goljufal, da ga je zalotila itd. Pa tudi žene niso bile brez krivde. Večina njih je bila nezvesta možu. Nekatere so bile pač take, da jim je bil mož pust, dolgočasen, grd, ali preveč soliden. Poiskale so si za svoje ljubavne avanture primernejših „žrtve“. In dandanes moške ne znajo več krotiti žen in jih udomačiti v družini, zato take žene, ki jim žilica ne da miru, tako rade pobegnejo z drugim.

Ako Vam naš list ugaja,

ga pokažite svojim prijateljem in ga pošljite kot tiskovino svojim sorodnikom v Francijo, Nemčijo, Ameriko in drugam.

Res je!

„Slovenec“ je ondan tole zapisal:

Pred kratkim smo brali med malimi oglasi nekega lista, da išče abiturijent učiteljska kakršnekoli zaposlitve, da se reši vsaj najhujše bede. Kakor čujemo, sploh še ni dobil službe še nobeden izmed lanskih absolventov naših petih učiteljskih. To je ena plat svetinje.

Druga plat pa je naslednja: na ljubljanskih, okoliških in drugih osnovnih šolah je nameščenih vse polno žen visokih uradnikov in mož z velikimi dohodki, radi česar služi tem srečnim ženam učiteljska plača zgolj za „Taschengeld“, razen tega pa zasedajo seveda tudi mesta, po katerih se tako brezupno ozirajo očetje številnih otrok, godnih za srednje šole.

Kaj pravite vsi oni, ki anketirate o perečih vprašanjih?

Rok za nagrade v vrednosti 52.000 Din smo podaljšali do 15. III. t. l.

To smo storili na željo mnogih naših naročnikov, ki niso mogli do 1. febr. utrpeti 40 Din za polletno naročnino.

Ta rok je nepreklicen!

Zato ne odlašajte! Rešite zloženko, ki smo jo priobčili v 51/52. št. lanskega letnika in v 5. št. letošnjega letnika, in pošljite 40 Din za polletno naročnino na „Družinski tednik Roman“, da boste tudi Vi imeli pravico do tekmovanja za nagrade. Samo naročnino in zloženko — nič drugega ne zahtevamo od Vas! Če položnice nimate pri roki, pišite ponjo na upravo „Družinskega Tednika Romana“, Ljubljana, Breg 10.

Novi naročniki!

Izpolnite naročilnico, ki smo jo natisnili v 5. št. na 7 str. spodaj — ali pa se naročite kar po dopisnici (75 par). Ne pozabite rešiti zloženko! Videli boste, da je zelo zanimiva.

Če Vam še kaj ni jasno,

dobite vsa potrebna pojasnila ustmeno ali pismeno v naši upravi. (Za pismen odgovor priložite 1.50 Din v znamkah!) Tam se tudi lahko informirate, ali smo Vašo zloženko prejeli in katero številko je dobila.

Ker je vseh nagrad nad 2200, je zelo verjetno, da

vsak dobi nagrado!

Zato bi bilo škoda, če bi izpustili tako lepo priliko iz rok. Čaka Vas Singerjev šivalni stroj za 5.800 Din, radioaparata za 5.500 Din, gramofon za 2.400 Din, Lutzova peč za 1.400 Din in še 2200 drugih lepih nagrad. (Celotni popis nagrad je objavljen v 5. številki našega lista).

Išče Vas sreča - zgrabite jo!

Beg iz zakona

168 jih je lani hotelo pobegniti — uspelo jih je le 58

Od leta do leta narašča število ločitev v vseh državah. Rekord nosita menda Amerika in Rusija. Kaj se je zgodilo? Zakaj se je začela rušiti najvažnejša celica obstoječega družabnega reda — družina?

Beg iz zakonskega jarma je geslo sodobnega sveta. Temu se posreči, onemnu ne. Vendar to ni poglavitno. Poglavitno je, da se jim je zahotelo iz zakonskega jarma. Kdaj se je zgodilo pred vojno, da bi se človek, ki se je odločil za zakon, že po nekaj mesecih ali letih skušal otresti jarma? Marsi-

kaj ni današnjemu človeku več sveto. Tudi zakon je prišel ob veljavo. V koliko je krivda na človeku samem? Ali je zakonec sam kriv, da so razmere take, da ne more imeti doma gospodinjstva, temveč mora jesti z ženo v javni kuhinji? Da je bil zaradi tega prej ločenec, preden je mogel spoznati, kaj je topel dom, kaj mu je lahko žena, kaj družina? Ali je on kriv, da sta mu danes dom in družina luksuz?

Sodobni čas je načel vse, prav vse, tudi zakon. Častitljive tvrdke so propadle, stari zavodi so se porušili pred

MOST VZDIHOV

ZGODOVINSKI ROMAN
NAPISAL MICHEL ZÉVACO

14. nadaljevanje

Novi naročniki lahko dobe še vseh dosedanjih 13 nadaljevanj!

Vso noč je čakal v smrtnem strahu, a ko mu je Juana očitala, zakaj ni šel za Rolandom in mu od daleč sledil, ji je kratko odgovoril:

„Gospodar hoče biti sam, zato ne smem iti za njim.“

Bilo je prvič, da je rabil izraz „gospodar“. Prišel mu je sam od sebe, saj je bil veren izraz njegovih misli. Njegov odgovor Juani je razkril češčenje, ki ga je izkazoval Rolandu, in izdal tajno prisego nemejene pokorščine in dosmrtno zvestobe, ki jo je bil sklenil sam s seboj.

Drugače pa je Scalabrino tisto noč dobro izrabil.

Ves zbit in utrujen je sédel v kuhinji na stol, naslonil glavo na mizo in zaspal za tri ure, med tem pa mu je Juana marljivo pripravljala obleko. Ko se je zbudil, si je ostrigel lase in porezal brado ter oblekel novo obleko, ki ga je popolnoma izpremenila.

Ko je Roland prišel, je na dušek izpil dva kozarca vode.

Potem se je obrnil k Scalabrinu.

„Ali ni danes nedelja?“

„Da, Visokost.“

„Ali ne bi šel k maši k svetemu Marku?“

Scalabrino ga je začudeno pogledal. Rolandovih verskih čustev ni poznal, sam pa ni veroval ne v boga ne v hudiča. In potem... Rolandovo vprašanje mu je zvenelo tako nenavadno, njegov glas je bil tako čuden...

Orjak je nekaj zagodrnjal, kar je utegnulo biti pritrdilo.

„Ker torej čutiš potrebo, da se zahvališ Gospodu za dobroto, ki nas z njimi obsipava, pojdem s teboj,“ je nadaljeval Roland z istim glasom, ki je imel tolik vpliv na Scalabrino.

Juana je sklenila roke.

„Če vaju spoznajo!“ je vzkliknila v strahu.

„Ne bodo naju spoznali,“ je rekel Roland s tako ledeno gotovostjo, da ga je deklica pogledala in potem zamrmrala:

„Res... saj vas komaj jaz spoznam! Kaj se je neki zgodilo to noč?“

„Ta stvar je tedaj urejena,“ je zaključil Roland. „K veliki opoldanski maši pojdeva. Zdaj pa idi z menoj...“

Moža sta šla.

Ko so Rolanda na večer njegove zaroke vrgli v ječo, je imel pri sebi več dragocenosti, kakršne so nosili v tistih časih.

Okoli vratu je imel zlato verižico.

Potem je imel pas, ves posejan z dragim kamenjem.

Potem je imel meč, čigar ročaj je bil okrašen z rubini in demanti.

In naposled je imel dragocen prstan.

Verižica, meč in pas so izginili, ali v trenutku, ko so ga zgrabili, ali pa v boju, ko so ga potiskali v podzemeljsko ječo.

Prstan pa mu je ostal.

Vseh šest let, ki jih je prebil v ječi, mu je bil ta prstan zaščitni talisman. Kolikokrat je gledal demant v njem, kako se iskri v temi, in si pri tem domišljjal, da ga gleda Leonora!

Ta prstan je bil zdaj Rolandovo edino bogastvo. Bil je v resnici dragocen, še dragocenejši pa je bil veliki demant, ki je bil vdelan vanj.

Ko je Roland stopil iz Juanine hiše, je zavil proti Rialtu.

Danes je Rialto žalosten in zapuščen, takrat pa je bil središče beneške elegancije. Na širokem lepem mostu so stale razkošne izložbe indijskih preprog, širokih vezelnih pasov, dražega kamenja, draguljev, zlatnine in srebrnine.

Roland je brez pomišljanja stopil v trgovino, kjer je bil nekoč kot dožev sin stalni gost. Trgovec ga je pogledal. Roland je z ledeno mirnostjo vzdržal njegov pogled, nato pa je pokazal prstan, ki mu ga je dala Leonora na večer zaroke.

Niti trenutek se ni pomišljjal, niti trenutek ni vztrepetal.

Toda prstan se je bil zarezal v meso in zato ga je moral s silo potegniti s prsta. Pri tem ga je demant rahlo oprasnil in na prstu se je prikazala kapljica krvi.

„Slabo znamenje!“ se je zasmeljal trgovec. „Ta prstan bi vas nazadnje še umoril!“

„Zato pa ga prodam,“ je odgovoril Roland.

Prodajalec je vzel prstan v roko, oprezno izluščil iz njega dragulj, ga stehal, pregledal pod povečevalnikom, jel premišljati, spalil obraz in začel igrati komedijo, ki jo igrajo vsi trgovci vseh vekov, in ponudil zanj dve sto zlatnikov. Vreden jih je bil pet sto.

Roland je brez besed vzel dve sto zlatnikov in jih izročil Scalabrinu. Nato je zapustil trgovino in krenil proti bližnjemu starinarju.

Povedati moramo, da je 200 zlatnikov pomenilo majhno premoženje. Tudi moramo spomniti, da je Scalabrino šele tedaj, ko so ga vrgli v ječo, opustil svoj časti vredni poklic, ki ga je imel, preden so ga prijeli, in da je bil to razbojniški poklic. Če bi bil Scalabrino pred šestimi leti dobil 200 leskečočih se zlatnikov, bi mu bila prva misel beg; s tem denarjem bi lahko leto dni živel po mili volji.

Ko mu je Roland izročil vrečko z zlatniki, je Scalabrino prvi trenutek obstal kakor ukopan. Ogenj ponosa je zažarel v njegovih očeh, in potem so se te oči uprle v njega, ki ga je v globoki hvalečnosti imenoval svojega gospodarja. Zaupal

mu je tolikšno vsoto... nje mu je zaupal... Ta preprosta Rolando-va gesta se je morda globlje vtisnila v Scalabrinovo dušo, zdela se mu je še mnogo velikodušnejša kakor pomilostitev na Olivolskem nabrežju ali pa razgovor v ječi v tisti minuti, preden je prišel ponj krvnik, da ga odvede na morišče.

„Nu, kje pa si?“ je vprašal Roland in se obrnil po Scalabrinu. Videl je, da stoji njegov tovariš ves zamišljen.

„Že grem, gospodar!“ je odgovoril razbojnik s stisnjenim glasom.

Pri starinarju je Roland izbral dve popolni jahalni obleki, kakršne so nosili tuji vitezi.

„Kaj bova na konju potovala?“ je vprašal Scalabrino.

„Mogoče! Vzemi zavoj s seboj in me počakaj ob znožju Markovega leva!“

Scalabrino je naglo odšel. Roland pa je krenil proti Markovemu trgu in se ustavil pred stebrom, na katerem je stal alegorični Lev z razpetimi peruti. Tam se je bila zbrala precejšnja množica ljudi. In ti ljudje so brali in govorili o nekem pergamentu, ki je oznanjal, da je pobegnil iz ječe razbojnik Scalabrino in, tako se je bralo na lepaku, „neki drugi še nevarnejši razbojnik“.

Pod tem je bil natančen popis obeh beguncev in razpis 100 zlatnikov nagrade tistemu, ki bi dal kakšne podatke o njih.

Tudi Roland je stopil k lepaku in ga pozorno prebral.

„S takim popisom razbojnika ne bosta daleč prišla,“ je rekel neki meščan.

„Prav gotovo ne,“ je pritrdil Roland.

Sam pri sebi pa se je vprašal:

„Zakaj na pergamentu ni mojega imena?“

Nekaj trenutkov nato je prišel Scalabrino. Stopila sta v veliko cerkev in se zgnatla skozi množico. Ustavila sta se šele nekaj korakov pred glavnim oltarjem.

Služba božja se je bila že začela.

Mašnik je stopal po oltarskih stopnicah gor in dol.

Scalabrino, ki je bil morda prvič v cerkvi, je začudeno opazoval množico, ki je bila tiha in pozorna kakor v gledališču.

Roland je upiral oči v mašnika. Le-ta se je za trenutek z razprostrtimi rokami obrnil k množici, nato pa je stopil k evangeliju in začel v njem obračati liste.

Mladega moža je streslo. Čeprav se je v zadnjih urah naučil premagovanja samega sebe, je moral vendar zbrati vso svojo voljo, da je ukrotil divje rjojenje, ki mu je hotelo udariti iz grla. Oči so se mu zalile s krvjo.

In mašnik bi se bil onesvestil od groze, če bi bil čul to rjojenje in poznal njegov vzrok.

Zakaj ta mašnik je bil Bembo, po milosti božji beneški škof.

Roland je to zaslužil tisti mah, ko ga je zagledal. Zdaj pa je bil gotov, da je ta Bembo isti Bembo, ki mu je bil tovariš v mladosti — isti Bembo, ki je njegovi materi vlil v uho skrivnostne besede, ki so jo umorile!...

Tedaj je Roland zgrabil Scalabrino za roko.

In v trenutku, ko se je Bembo vnovič obrnil k množici, mu je rekel:

„Dobro pogledj škofa!“

Scalabrino je uprl pogled v škofa.

In orjak je prebledel... Stresel se je in njegove roke so se krčevito stisnile v pest.

Roland je potegnil velikana s seboj.

In ko sta bila zunaj, mu je rekel:

„Nu, Scalabrino, človek bi rekel, da te je pogled na škofa nekam zmedel?“

„Da, Visokost!“ je z mračnim glasom odgovoril orjak.

„Čudno... Zakaj pa?“

„Ker je ta škof, Visokost...“

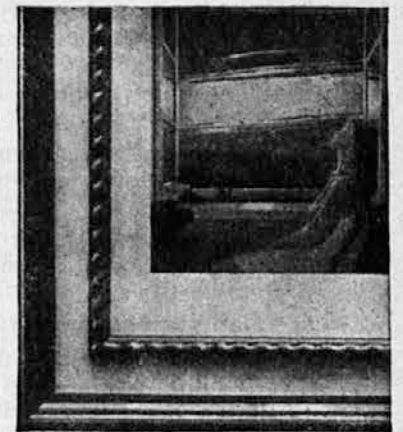
„Tak izgovori vendar!“

„Ker je to tisti mož, ki mi je plačal, da sem kričal na večer vaše zaroke. Živel Roland Candiano! Tisti mož, ki mi je zaznamoval vašo mater, da jo ubijem!...“

Prsten usmev je zletel čez Rolandove ustnice.

„Tak se nisem motil!“ je zamrmral. „O, Bembo, za tvoje izdajstvo, za zločin, ki si ga napravil, ti bom dal okusiti trpljenje... Oko za oko, smrt za smrt! A kaj naj ti storim za to, da si potepal v mojem srcu vero v prijateljstvo?“

Ko se je vrnil k Juani, je Roland legel in za nekaj ur zaspal.

OKVIRJI, SLIKE,
OGLEDALA, STEKLO,
PORCELAN

KLEIN
LJUBLJANA
WOLFOVA ULICA ŠT. 4
Telefon št. 33-80

Kino na Daljnem vzhodu

Romantika primitivnih azijskih kinov, ki so pod odprtím nebom kazali še divjim domačinom deset let stare filme, je minula. Obe glavni deželi tropskih krajev — Ceylon in Malaka, posebno njuni glavni mesti Colombo in Singapore, sta danes prav tako filmski, kakor vsako evropsko vlemesto. V Colombu imajo deset kinov, na vsem ostalem otoku pa 12. Sicer razen največjega kina v Colombu igrajo vsi samo neme filme, vendar se bo tudi to najbrž kmalu izpremenilo.

Čisto drugače pa je na Malaki. Tam je zdaj zlata doba za film in najnovejši kino v Singapuru „Capitol“ lahko služi po tehnični opremljenosti in udobnosti za zgled kinom največjih evropskih mest. Na Malaki imajo 25 nemih kinov, med njimi 10 v Singapuru. Od 12 kinov s tonskimi aparaturnami jih je v Singapuru polovica. Ker sta obe deželi pod angleško vlado, igrajo samo filme z angleškim dialogom, vendar pa je med njimi več ameriških kakor pa pravih angleških. V kratkem bodo začeli igrati tudi kitajsko govoreče filme.

Isti filmi, ki so postali „šlagerji“ v evropskih in ameriških državah, so

tudi v teh krajih dosegli največje uspehe. „Ljubavna parada“, „Kralj potepuhov“ in „Maroko“ so se prav tako dobro odrezali, kakor v Londonu, New Yorku in Parizu.

Kitajska zvezda Ana May Wong
(Foto Paramount)

Na kontinentu cvete kino najbolj v Šanghaju, kjer je največ Kitajcev, ki govore angleški. V tem mestu je 12 kinov z zvočno aparaturo, vsak s 700 sedeži in tremi predstavami na dan.

Zgrajeni so v slogu evropskih in ameriških kinov. Ako bi bilo več podjetnosti, bi jih lahko napravili še več in bi vsi šli. Zanimivo je, da nekatere ameriške filme prej vidijo v Šanghaju kakor pri nas, čeprav je vzhodna Azija dosti delj od Amerike kakor Evropa.

Hongkong ni tako napreden. Ima samo pet zvočnih kinov. Premijere igrajo z zamudami nekaj mesecev. Kanton in Tientsin sta v sredini med tema dvema mestoma. V Kantonu je več kinov, toda po večini so kitajski, med tem ko jih je v Tientsinu manj, pa so evropski.

Na zadnjem mestu med prestolnicami Daljnega vzhoda je Peking, ki je začel po preselitvi kitajske vlade v Nanking gospodarsko propadati. Angleščine večina Kitajcev ne zna in zato bolje uspevajo nemi filmi. Neme filme sploh občinstvo dosti rajši gleda, predvsem prave kitajske filme, ki jih kažejo v manjših kinih. Ti filmi so po večini dolgi filmski romani, ki bi Evropeca prej dolgočasili kakor zabavali. Še dosti več pa prihaja filmov iz Japonske, kjer so tudi že začeli delati kitajske govoreče filme.

IZPOPOLNITEV FILMSKEGA MATERIJALA

Za dobro filmsko fotografijo je bilo treba dosti svetlobe. S tem pa so bile zvezane sitnosti, ker je bilo v ateljejih zaradi močnih reflektorjev pekleno vroče in so si morali igralci neprestano popravljati šminko, ki se jim je hitro raztopila. Zato so strokovnjaki že dolgo let iskali nov negativni film, ki ne potrebuje toliko svetlobe. Ta film, ki so ga iznašli pred dvema letoma in ga imenovali supersenzibilni film, so Metrovi strokovnjaki pred kratkim tako izpopolnili, da so ga lahko začeli uporabljati, baje z velikim uspehom.

Prvi film, ki so ga s tem materijalom napravili, je bil Gilbertov „Pariski fantom“.

Novi negativ je trikrat občutljivejši od starega in zadošča zanj tretjina svetlobe, ki je bila doslej potrebna. To pomeni velik prihranek pri elektriki, je pa tudi igralcem pripravnější. Zdaj se jim je treba šminkati le enkrat ali dvakrat na dan. Razen tega pa zahteva temnejšo šminko in so ga igralke sprejele z velikim navdušenjem, ker se jim ni več treba batí solnce — saj so morale biti prej čisto bele polti, da se temna barva kože ni videla skozi šminko.

SCHOEDSACK JE SPET NA DELU

Režiser in raziskovalec Ernest B. Schoedsack, ki je napravil filma „Chang“ in „Rango“, dela zdaj spet v Indiji nov film iz življenja v džunglah, ki se bo imenoval „Bengali“. Med tem ko je bil v „Changu“ glavni junak slon in v „Rangu“ opica, bo v tem filmu tiger.

Pred kratkim je Schoedsack pisal iz Pešavarja v Hollywoodu Paramountu, da bo z delom kmalu pri kraju. Sporoča, da mu je uspelo napraviti prizore iz življenja zveri in ljudi v pragozdih, kakor še nikdar prej. „Čeprav se borimo z velikimi težavami,“ končuje Schoedsack, „je naše delo vendar kronano z uspehom. Zahvaliti se moramo predvsem angleški vladi, ki nam je napravila velike usluge, in

prepričan sem, da bo film „Bengali“ sprejet z velikim navdušenjem.“

Schoedsacka čakajo v Hollywoodu te dni. Tam bodo film napravili do konca in dodali vse prizore s Clivom Brookom in Phillipom Holmesom, glavnim junakom „Ameriške tragedije“, ki se ekspedicije v Azijo nista mogla udeležiti.

REŽISER O SVOJEM FILMU

Fred Niblo, režiser „Ben Hurja“, ki ga je Metro predelal v zvočno verzijo, je napisal članek o režiji svojega največjega filma.

Več kot tri leta sem porabil za režijo „Ben Hurja“, poldrugo leto samo za študije in posnetke v zgodovinskih mestih Italije, ostalo pa za ateljejska dela v Culver-Cityju v Kaliforniji.

Še pred 25 leti, ko so „Ben Hurja“ dramatisirali, je bilo senzacija za Ameriko, da je stala vprizoritev 80.000

dolarjev in zahtevala dva meseca dela. In zdaj: tri leta dela in dvesto milijonov dolarjev stroškov.

Napravili smo 1000 prizorov, razčlenjenih v 2500 podprizorov; 650 km negativa smo porabili in napravili iz njega le 300 kilometrov pozitivov. Ta ogromni film, ki je imel okoli 14 milijonov slik, smo morali skrbeti tako, da so ostali le še 4 kilometri. Kako težko smo se odločili za prizore, ki smo jih morali neusmiljeno rezati — tedni so pretekli, da smo film izročili preiskuševalnici.

To so bile priprave za film. Zdaj boste film videli v zvočni verziji. Nismo bili tako brez okusa, da bi bili napravili govoreči film — kako bi se čula nemščina iz ust gladiatorjev? Uporabili smo zvok le tam, kjer še podkrepi dejanje, in tako boste čuli le udarjanje podkev po širni areni, krike navdušenja in sportnega fanatizma in petje zborov.

Nov način pripravljanja čaja

V kitajski domovini ga imenujejo „pijačo osamljenih“. In tam tudi pripovedujejo ljubko legendo o pomenu tega imena. V davnih, davnih časih je kitajski bog dobrote Čang-Li-Fu dolgo razmišljal, kaj naj še dá zemlji, da bo popolnejša. Naposled se je domislil: potegnil je iz svoje obleke semensko zrno, ki se je izgubilo v mnogoštevilnih zgibih, ga z veseljem smehljaljem zakopal v zemljo in izgovoril nad njim blagoslov, naj raste in klije in uspeva, naj mu solnce dá moč in vedrost, da požene take cvetove, da bodo s svojim vonjem razveseljevali vse ljudi, obogatili deželo in tolažili siromake. Posebno take, ki žive sami s svojimi skrbmi in težavami, ker ne marajo vrvenja sveta. In seme je raslo in se razvijalo, se razširilo po vsej državi in vse, kar mu je Čang-Li-Fu želel, se je izpolnilo v čajnem grmu.

Listi, cvetovi in stebila čajnega grma so naposled prišli k vsem narodom in povsod širili svoj blagoslov. Tudi pri nas. Tudi tu je postal čaj pijača osa-

melih, uteha ubogih in nesrečnih. Zakaj: ali poznate kaj okusnejšega in bolj ogrevajočega kakor skodelico dehtečega čaja?

To vedo prav ceniti posebno v severnih krajih. Na Poljskem in še bolj na severu kipi čaj veš dan v samovarju, gostoljubno na razpolago vsakomur, ki si ga poželi. Ali pa na Holandskem: tam imajo zraven mize posebno pečico in na njej kotliček z vročim čajem: in za mizo sede in kramljajo možje s pipami v ustih in žene pri pletenju.

Čaj pa tudi zahteva, da ga prav in skrbno, skoraj bi rekli, pobožno pripraviš. Čajnik, ki v njem zavreš vodo za čaj, mora biti absolutno snažen in ne smeš nikoli česa drugega kuhati v njem. In voda za čaj mora zavreti, ni dovolj, da je samo topla ali vroča, kadar vržeš vanjo čaj.

Zelo priporočljiv način za pripravljanje čaja je tale:

Najprej si napravi čajno esenco. V ta namen vzemi majčkeno porcelana-

FILMSKE INDISKRETNOSTI

Anita Page se v resnici piše Anita Pomares. Doslej se še ni poročila.

Metrov režiser Erich Stroheim si je v Ameriki sam dodal plemiški „von“. Nekoč je bil avstrijski častnik in je služil na Dunaju.

Filmska igralca Paul in Attila Hörbiger sta sinova nedavno umrlega inženjerja Hörbigerja, ki je zaslodel s svojo teorijo o nastanku večnega ledu.

Pola Negri je že v 54. letu.

Truus von Alten je Nizozemka in še ni poročena.

Max Adalbert se v resnici piše Schreck.

KAJ JE NOVEGA?

V Nemčiji so iznašli novo snov za izdelovanje ozkega filma, ki ga bodo uporabljali za reportažo. Pridobivajo jo iz hidratov celuloze in je za 20% cenejša od sedanjega materiala.

Marcela Albani bo začela igrati v italijanskih govorečih filmih.

Universal bo predelal film „Gore v plamenih“ na angleščino.

Nemška družba Messtro-Orplid bo filmala opero „Hoffmanove pripovedke“.

Da zmanjšajo brezposelnost, so nekatere hollywoodske filmske družbe skrajšale dnevni delovni čas na 6 ur.

FILMSKE NAGRADE

Nagrade za rešitev filmskih vprašanj v 5. številki dobe tile naši čitatelji:

- 5 slik: Robek Lia, Ljubljana;
- 4 slike: Kambič Slava, Beograd;
- 3 slike: Zupančič Breda, Ljubljana;
- 2 slike: Sabek Josip, Polšnik;

po eno sliko: Bregar Josip, Planina; Kosi Anton, Loke; Breznik Marija, Maribor; Hriber Stana, Zapuže; Porenta Lojze, Šmartno; Nukič Stane, Trgovišče.

LISTNICA UREDNISTVA

Za čitatelje filmske rubrike v „Družinskem tedniku Romanu“ pripravljamo novo prijetno presenečenje kot nadomestilo za „Filmska vprašanja“, ki jih s to številko za enkrat nehamo prinašati.

sto čajno ročko s pokrovom in zamaškom: drži naj kako osminko litra. V to ročko deni eno do dve čajni žlički (za kolikor ljudi pač pripraviš) do brega čaja in polij nato s toliko pravkar zavrele čiste vode, da bo ročka malone polna. Ročko potem dobro pokriješ in zamašiš ter postaviš to esenco na rob štedilnika ali pa na kak drugi topli kraj (na vroče ne!) in počakaš, da se čaj lepo stemni. To je čajna esenca.

Kadar hočeš komu postreči s čajem, naliž v skodelico za prst manj kakor do roba čiste vroče vode, nato pa kani vanjo skozi čajno sito toliko kapljic čajne esence, da dobiš čaj tiste jakosti, ki ga želiš. Na ta način lahko natančno reguliraš barvo in jakost čaja. Esenco postavi, kadar je postala dovolj temna, na mrzlo: tako jo lahko konserviraš nekaj dni, če jo dobro zapreš. Na ta način imaš čaj vedno pri roki, pripraviti je treba samo svežo vrelo vodo — in kar je glavno, na tak način narejeni čaj je silno okusen.

Če je čaj zelo fin, lahko enkrat zavrelo esenco še v drugo pogreješ, povreti pa jo moraš samo v pol tiste vode, ki si jo prvič nalila v ročko.

